Datum van inontvangstneming	:	15/01/2015

Zaak C-555/14

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

3 december 2014

Verwijzende rechter:

Juzgado Contencioso-Administrativo nº 6 de Murcia (Spanje)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

20 november 2014

Verzoekende partij:

IOS Finance EFC SA

Verwerende partij:

SERVICIO Murciano de Salud

BESLISSING

Murcia, twintig november 2014

I.-FEITEN

TEN EERSTE.- Tussen 2008 en 2013 hebben de ondernemingen CARDIOLINK, S.L., GENERAL ELECTRIC HEALTHCARE, GLAXOSMITHKLINE S.A., LABORATORIOS ERN, S.A., LABORATORIOS RUBIO, S.A., MEDILEVEL, S.A., MÓLNLYCKE HEALTH CARE, S.L., NOVO NORDISK PHARMA, S.A., en RAVIONTOLA, S.L.[,] goederen en diensten geleverd aan medische centra die onder de verantwoordelijkheid vallen van de de SERVICIO MURCIANO DE SALUD.

Laatstgenoemde heeft de facturen van de ondernemingen niet binnen de betalingstermijn betaald.

TEN TWEEDE.- IOS FINANCE EFC, S.A. heeft bij overeenkomsten van overdracht van schuldvorderingen bepaalde, door de niet-betaalde facturen gedocumenteerde vorderingsrechten verkregen van deze ondernemingen.

TEN DERDE.- In september 2013 heeft IOS FINANCE EFC, S.A. de SERVICIO MURCIANO DE SALUD schriftelijk verzocht om betaling van 2 780 463,37 EUR, het bedrag van de niet-betaalde facturen waarvan de vorderingsrechten aan haar waren overgedragen, 165 164,24 EUR aan verschuldigd geworden vertragingsrente over de op 2 september 2013 onbetaald gebleven facturen, onverminderd de rente die nog verschuldigd zal worden, en een bedrag van 14 256,35 EUR voor invorderingskosten.

De SERVICIO MURCIANO DE SALUD heeft niet betaald.

TEN VIERDE.- In december 2013 heeft IOS FINANCE EFC, S.A. aangekondigd [dat zij] een bestuursrechtelijk beroep [zou instellen] tegen het stilzwijgende besluit tot afwijzing van het in september 2013 ingediende betalingsverzoek.

[Or. 2] (OMISSIS) [Spaanse regelgeving waarop het beroep is gebaseerd]

TEN VIJFDE.- Daarna heeft IOS FINANCE EFC, S.A. deelgenomen aan de derde fase van het tweede deel van het bijzondere financieringsmechanisme voor de betaling van leveranciers van de autonome gemeenschap Murcia, dat is ingevoerd bij Real Decreto-ley 8/2013 de 28 de junio de medidas urgentes contra la morosidad de las administraciones públicas y de apoyo a entidades locales con problemas financieros (koninklijk wetsbesluit 8/ 2013 van 28 juni tot vaststelling van noodmaatregelen tot bestrijding van betalingsachterstanden bij overheidsinstanties en tot ondersteuning van territoriale overheden met financiële problemen) (BOE nr. 155/2013 van 29 juni 2013), met de in deze regeling bepaalde gevolgen.

Van de gevorderde hoofdsom, 2 780 463,37 EUR, heeft IOS FINANCE EFC, S.A. een bedrag van 2 765 621,79 EUR ontvangen via het financieringsmechanisme. Op grond van het voornoemde koninklijk wetsbesluit heeft zij geen betaling ontvangen van de over de aldus voldane factuurbedragen verschuldigd geworden vertragingsrente, evenmin als de vergoeding van invorderingskosten.

TEN ZESDE.- In mei 2014 heeft IOS FINANCE EFC, S.A. het door haar aangekondigde beroep ingesteld.

Hierin wordt verzocht de SERVICIO MURCIANO DE SALUD te gelasten 272 771,03 EUR te betalen ter zake van vertragingsrente die verschuldigd was geworden op de via het bijzondere financieringsmechanisme voor leveranciers betaalde facturen, de verschuldigde wettelijke rente en een bedrag van 14 256,35 EUR voor invorderingskosten.

Het verzoek is als volgt gemotiveerd:

a).- Het recht om vertragingsrente en vergoeding van invorderingskosten in rekening te brengen is niet voor afstand vatbaar; het ontstaat van rechtswege door het verstrijken van de betalingstermijn zonder dat het bestuursorgaan de verschuldigde hoofdsom heeft betaald;

b).- de bepaling in Real Decreto-ley 8/2013 dat betaling van de hoofdsom leidt tot het tenietgaan van de aanspraak op vergoeding van rente, gerechtskosten en alle andere bijkomende kosten is in strijd met de Europese regelgeving, en,

c).-(OMISSIS) richtlijn 2011/7/EU van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 2011 betreffende bestrijding van betalingsachterstand bij handelstransacties is rechtstreeks toepasselijk in zoverre de richtlijn bepaalt dat contractuele bedingen en praktijken die de betaling van vertragingsrente en de vergoeding van invorderingskosten uitsluiten kennelijk onbillijk zijn.

De verwijzende rechter wordt verzocht om het Hof prejudiciële vragen te stellen.

TEN ZEVENDE.- In juni 2014 heeft de SERVICIO MURCIANO DE SALUD geantwoord op het beroep.

[Or. 3] De SERVICIO MURCIANO DE SALUD verzoekt om verwerping van het beroep. Verweerder voert aan dat deelneming aan het bijzondere financieringsmechanisme voor de betaling van leveranciers vrijwillig is en dat de afstand van het recht om vertragingsrente en invorderingskosten in rekening te brengen niet vóór het ontstaan van de schuld plaatsvindt maar op het moment dat de schuld is ontstaan en niet betaald is.

(OMISSIS) (overgelegd bewijs)

TEN NEGENDE.-In juli 2014 heeft IOS FINANCE EFC, S.A. (OMISSIS) haar verzoeken en stellingen uit het verzoekschrift herhaald en daaraan toegevoegd dat de uitsluiting van de betaling van vertragingsrente niet als rechtmatig kan worden beschouwd op grond van het argument dat de deelneming aan het financieringsmechanisme vrijwillig is, en dat het beginsel van de wilsautonomie niet kan worden aangevoerd bij dwingende publiekrechtelijke regelgeving die is vastgesteld overeenkomstig het beginsel van legaliteit en bescherming van het openbaar belang.

In september 2014 heeft de SERVICIO MURCIANO DE SALUD (OMISSIS) de argumenten in de memorie van antwoord herhaald.

(OMISSIS)

TEN ELFDE.- In verband met de beslissing van dit geding heeft de rechter twijfels over de uitlegging van het toepasselijke gemeenschapsrecht en over de vraag of het toegepaste Spaanse recht verenigbaar is daarmee (OMISSIS).

TEN TWAALFDE.- Partijen in het geding en het Openbaar Ministerie is verzocht opmerkingen in te dienen over de mogelijkheid het Hof te verzoeken om een prejudiciële beslissing op grond van artikel 267 VWEU. Zij hebben het volgende verklaard:

IOS FINANCE EFC, S.A. houdt vast aan wat zij steeds heeft verklaard en voert, kort gezegd, aan dat het Juzgado Contencioso-Administrativo nr. 6 de Murcia verplicht is een verzoek om een prejudiciële beslissing voor te leggen (OMISSIS).

De SERVICIO MURCIANO DE SALUD heeft niets aangevoerd.

[Or. 4] Het Openbaar Ministerie is van mening dat de noodzakelijke voorwaarden aanwezig zijn om te verzoeken om een prejudiciële beslissing, aangezien er ten eerste gegevens voorhanden zijn op grond waarvan kan worden geconcludeerd dat het Hof strikt is als het gaat om de verplichting van de lidstaten om het in rekening brengen van vertragingsrente in financiële betrekkingen met de overheid te garanderen. En ten tweede is het belang van het geschil op grond waarvan wordt verzocht om een prejudiciële beslissing van dien aard dat het vanuit het oogpunt van de rechtszekerheid en het beginsel van rechtsgelijkheid wenselijk is dat het Hof, en niet de Juzgados de lo Contencioso-Administrativo, uitspraak hierover doet. Anders zouden namelijk situaties van ongelijkheid kunnen ontstaan die niet eenvoudig kunnen worden opgelost. Bovendien moet in aanmerking worden genomen dat er tussen de regeling waarover twijfels bestaan met betrekking tot de verenigbaarheid met het gemeenschapsrecht, en de eisen van partijen een nauw verband bestaat in die zin dat de uitspraak op die eisen afhankelijk is van het wegnemen van de twijfel.

II.-RECHTSOVERWEGINGEN

(OMISSIS) [herhaling van de twijfels van de rechter]

TEN TWEEDE.-Het Spaanse recht waarop de weigering van betaling van de gevorderde vertragingsrente en vergoeding van invorderingskosten is gebaseerd, is het voornoemde Real Decreto-ley 8/2013.

Artikel 6 van dit wetsbesluit („Gevolgen van het voldoen van nog uitstaande betalingsverplichtingen”) bepaalt het volgende:

„De betaling aan de leverancier leidt tot het tenietgaan van de schuld die de Autonome Regio of de territoriale overheid heeft jegens de leverancier uit hoofde van de hoofdsom, rente, gerechtskosten en alle overige aanvullende kosten.”

TEN DERDE.-Het gemeenschapsrecht dat van toepassing is op de betaling van vertragingsrente en de vergoeding van invorderingskosten is vastgelegd in richtlijn 2011/7/EU van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 2011 betreffende bestrijding van betalingsachterstand bij handelstransacties.

Artikel 4 van deze richtlijn („Transacties tussen ondernemingen en overheidsinstanties") bepaalt in lid 1:

„1. De lidstaten zorgen ervoor dat schuldeisers bij handelstransacties waarbij de schuldenaar een overheidsinstantie is, na afloop van de in de leden 3, 4 en 6 vastgestelde termijn **[Or. 5]** zonder aanmaning aanspraak kunnen maken op wettelijke interest voor betalingsachterstand, voor zover aan de volgende voorwaarden wordt voldaan:

a) de schuldeiser heeft zijn contractuele en wettelijke verplichtingen vervuld, alsmede

b) de schuldeiser heeft het verschuldigde bedrag niet op tijd ontvangen, tenzij de schuldenaar niet verantwoordelijk is voor de vertraging."

In artikel 6 van de richtlijn („Vergoeding van invorderingskosten") is het volgende bepaald:

„1. De lidstaten zorgen ervoor dat de schuldeiser wanneer bij handelstransacties interest voor betalingsachterstand overeenkomstig de artikelen 3 of 4 verschuldigd wordt, minstens een vast bedrag van 40 EUR mag invorderen.

2. De lidstaten zorgen ervoor dat het in lid 1 bedoelde vaste bedrag zonder aanmaning verschuldigd is als vergoeding van de eigen invorderingskosten van de schuldeiser.

3. Naast het in lid 1 bedoelde vaste bedrag kan de schuldeiser aanspraak maken op een redelijke schadeloosstelling door de schuldenaar voor alle door diens betalingsachterstand ontstane invorderingskosten welke dat vaste bedrag te boven gaan.Daartoe kunnen onder meer de kosten worden gerekend die schuldeisers hebben gemaakt voor het inschakelen van een advocaat of incassobureau."

Ten slotte bepaalt artikel 7 van de richtlijn („Onbillijke contractuele bedingen en praktijken") in lid 1:

„1. De lidstaten voorzien erin dat een contractueel beding of een praktijk met betrekking tot de datum of termijn voor betaling, de rentevoet voor betalingsachterstand of de vergoeding van invorderingskosten hetzij niet afdwingbaar zijn, hetzij aanleiding geven tot een vordering tot schadevergoeding, indien zij een kennelijke onbillijkheid jegens de schuldeiser behelzen.

Bij de beoordeling van de vraag of een contractueel beding of praktijk een kennelijke onbillijkheid jegens de schuldeiser in de zin van de eerste alinea behelst, worden alle omstandigheden in aanmerking genomen, met inbegrip van:

a) elke aanmerkelijke afwijking van goede handelspraktijken, die in strijd is met de goede trouw en eerlijke behandeling;

b) de aard van het product of de dienst, alsmede

c) de vraag of de schuldenaar objectieve redenen heeft om af te wijken van de wettelijke rentevoet voor betalingsachterstand, van de in artikel 3, lid 5, artikel 4, lid 3, onder a), artikel 4, lid 4, en artikel 4, lid 6, bedoelde betalingstermijn, of van het in artikel 6, lid 1, bedoelde vaste bedrag."

De leden 2 en 3 van dit artikel bepalen:

[Or. 6] „2. Voor de toepassing van lid 1 worden contractuele bedingen of praktijken die de betaling van interest voor betalingsachterstand uitsluiten, als kennelijk onbillijk beschouwd.

„3.Voor de toepassing van lid 1 worden contractuele bedingen of praktijken die een vergoeding van invorderingskosten als bedoeld in artikel 6 uitsluiten, vermoed kennelijk onbillijk te zijn."

TEN VIERDE.- Real Decreto-ley 8/2013 voorziet in conjuncturele maatregelen van buitengewone en dringende aard, die moeten leiden tot vermindering en uitbanning van betalingsachterstand bij overheidsinstanties, ter voorbereiding van de toepassing van structurele maatregelen, zoals het stimuleren van het gebruik van elektronische facturen en het opzetten van een boekhouding die snellere betaling van leveranciers mogelijk maakt, zekerheid schept over welke facturen nog niet betaald zijn, en boekhoudkundige controles kan verbeteren, een en ander om te voldoen aan de doelstellingen van budgettaire stabiliteit en financiële duurzaamheid bepaald in Ley Orgánica 2/2012 de 27 de abril de estabilidad presupuestaria y sostenibilidad financiera (organieke wet 2/2012 van 27 april inzake budgettaire stabiliteit en financiële duurzaamheid).

Hiertoe vooziet Real Decreto-ley 8/2013 in een derde en laatste fase van het genoemde financieringsmechanisme voor de betaling van leveranciers – ingesteld door en voortgezet bij Real Decreto-ley 4/2012 en Real Decreto-ley 4/2013 – in het kader waarvan leveranciers ermee instemmen af te zien van een deel van de schuld die voortvloeit uit de betalingsachterstand van de overheid – rente, gerechtskosten in verband met de invordering van schulden en alle andere aanvullende kosten zoals buitengerechtelijke invorderingskosten –, in ruil voor de onmiddellijke betaling van de hoofdsom.

Gevolg is dat de verplichting tot betaling van de gehele schuld vervalt en dat wanneer betaling daarvan bij de rechter is gevorderd, de gerechtelijke procedure wordt beëindigd door de voldoening van de eisen van de schuldeiser langs buitengerechtelijke weg.

TEN VIJFDE.-Richtlijn 2011/7/EU (OMISSIS) is vastgesteld op grond van de volgende overwegingen: de achterstand in de betaling van facturen bij handelstransacties tussen marktdeelnemers en overheidsinstanties heeft een negatieve uitwerking op de liquiditeit van ondernemingen, bemoeilijkt het

financiële beheer van ondernemingen en heeft gevolgen voor hun concurrentievermogen en winstgevendheid, wanneer zij externe financiering nodig hebben. Het risico van negatieve gevolgen neemt sterk toe in tijden van economische neergang, wanneer de toegang tot financiering lastiger is. Betalingsachterstand is een vorm van contractbreuk die aantrekkelijk is voor schuldenaren door het in rekening brengen van een lage interest, het niet in rekening brengen van interest op achterstallige betalingen en door traag verlopende invorderingsprocedures. Redenen waarom een ingrijpende verandering nodig is in de richting van een stipte betalingscultuur, waarbij de uitsluiting van het recht om interestrente in rekening te brengen hoe dan ook een kennelijk onbillijk contractueel beding of kennelijk onbillijke praktijk is, teneinde deze tendens te keren en betalingsachterstand te ontmoedigen. Schuldeisers moeten een schadeloosstelling ontvangen voor de invorderingskosten die aan betalingsachterstand zijn toe te schrijven, en die zowel de administratiekosten omvat, -voor het inschakelen van een advocaat of een **[Or. 7]** incassobureau-, als een vast minimumbedrag voor de interne kosten. Misbruik van de contractvrijheid ten nadele van de schuldeiser moet verboden worden, waarbij als misbruik in die zin kan worden aangemerkt het feit dat een contractueel beding of een praktijk met betrekking tot de betalingsdatum of -termijn, interest die in rekening wordt gebracht in geval van betalingsachterstand of een vergoeding voor invorderingskosten niet te billijken is op grond van de met de schuldenaar overeengekomen voorwaarden of wanneer deze voornamelijk ten doel heeft de schuldenaar ten koste van de schuldeiser extra liquiditeit te verschaffen. Daarom moet de uitsluiting van het recht om interest in rekening te brengen als onbillijk worden aangemerkt en moet de uitsluiting van het recht op vergoeding van invorderingskosten worden vermoed kennelijk onbillijk te zijn.

Na de vaststelling dat schuldeisers recht hebben op interest voor betalingsachterstand en vergoeding van invorderingskosten wanneer zij hun verplichtingen hebben vervuld en het verschuldigde bedrag niet op tijd hebben ontvangen, bepaalt de richtlijn dat contractuele bedingen of praktijken onbillijk zijn wanneer het in rekening brengen van interest voor betalingsachterstand wordt uitgesloten, en vermoed worden onbillijk te zijn wanneer de vergoeding van invorderingskosten wordt uitgesloten.

TEN ZESDE.- In artikel 12 van richtlijn 2011/7/EU wordt het volgenden bepaald:

„1. De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om uiterlijk op 16 maart 2013 aan de artikelen 1 tot en met 8 en artikel 10 te voldoen. Zij delen de Commissie de tekst van die bepalingen onverwijld mede.

[...]

3. De lidstaten mogen bepalingen handhaven of in werking doen treden die gunstiger zijn voor de schuldeiser dan die welke noodzakelijk zijn om aan deze richtlijn te voldoen.

4. Bij de omzetting van deze richtlijn beslissen de lidstaten over de eventuele uitsluiting van overeenkomsten die voor 16 maart 2013 zijn gesloten.”.

De richtlijn is omgezet bij Real Decreto-ley 4/2013 de 22 de febrero de medidas de apoyo al emprendedor y de estímulo del crecimiento y de la creación de empleo (koninklijk wetsbesluit 4/2013 van 22 februari betreffende maatregelen tot ondersteuning van de ondernemer en tot stimulering van groei en de schepping van werkgelegenheid). Artikel 33 van dit wetsbesluit houdt een wijziging in van Ley 3/2004 de 29 de diciembre por la que se establecen medidas de lucha contra la morosidad en las operaciones comerciales (wet 3/2004 van 29 december betreffende maatregelen tot bestrijding van betalingsachterstand in handelstransacties), in concreto, van artikel 4 betreffende de betalingstermijn die schuldenaren moeten nakomen, en van artikel 9, lid 1, („Onbillijke bepalingen en praktijken”) waarin het volgende wordt bepaald:

„1. Door partijen overeengekomen bedingen over de betalingsdatum of de gevolgen van betalingsachterstand, die afwijken van de in respectievelijk artikel 4, lid 1, en in artikel 7, lid 2, vastgestelde betalingstermijn en de wettelijke rentevoet voor betalingsachterstand, zijn nietig. Eveneens nietig zijn bedingen die in strijd zijn met de voorwaarden voor de aanspraak op vertragingsrente, bepaald in artikel 6, wanneer deze een onbillijkheid inhouden ten nadele van de schuldeiser, met inachtneming van alle omstandigheden, waaronder de aard van het product of de dienst, de aanvullende garanties die **[Or. 8]** de schuldenaar verstrekt, en de handelsgebruiken. Een beding dat de schadeloosstelling voor invorderingskosten, zoals voorzien in artikel 8, uitsluit, wordt vermoed onbillijk te zijn.

[...]

Bij de beoordeling van de vraag of een beding of een praktijk onbillijk is jegens de schuldeiser wordt onder meer in aanmerking genomen of de schuldenaar objectieve redenen heeft om af te wijken van de betalingstermijn en van de wettelijke rentevoet voor betalingsachterstand, bepaald in respectievelijk artikel 4, lid 1, en artikel 1, lid 2. De aard van het product of de dienst zal in aanmerking worden genomen en de vraag of er sprake is van een aanmerkelijke afwijking van de goede handelspraktijken, die in strijd is met de goede trouw en eerlijke behandeling.

Bij de beoordeling van de vraag of een beding of praktijk onbillijk is wordt tevens, alle omstandigheden in aanmerking nemend, rekening gehouden met de vraag of het beding of de praktijk hoofdzakelijk bedoeld is om de schuldenaar aanvullende liquiditeit te verschaffen ten koste van de schuldeiser, of dat de belangrijkste partij bij de overeenkomst betalingsvoorwaarden oplegt aan zijn

leveranciers of onderaannemers die niet gerechtvaardigd kunnen worden op grond van de voorwaarden waar hij voordeel van heeft of andere objectieve redenen."

Dit lid is op zijn beurt gewijzigd door de zesde slotbepaling van Ley 17/2014 de 30 de septiembre por la que se adoptan medidas urgentes en materia de refinanciación y reestructuración de deuda empresarial (wet 17/2014 van 30 september betreffende noodmaatregelen voor de herfinanciering en de herstructurering van ondernemingsschulden).

In de derde overgangsbepaling van Real Decreto-ley 4/2013 wordt ten aanzien van overeenkomsten die zijn gesloten vóór dit besluit het volgende bepaald:

„Na afloop van een jaar vanaf de inwerkingtreding van Ley 3/2004 van 29 december 2004 betreffende maatregelen tot bestrijding van betalingsachterstand in handelstransacties, zoals gewijzigd bij dit wetsbesluit, zijn de bepalingen van deze wet van toepassing op de uitvoering van alle overeenkomsten, ook al zijn zij eerder gesloten".

TEN ZEVENDE.-In het door IOS FINANCE EFC, S.A. tegen de SERVICIO MURCIANO DE SALUD ingestelde beroep betreffende de betaling van bepaalde geldbedragen heeft deze instantie, zoals in de feiten uiteengezet is, een deel van de gevorderde hoofdsom betaald nadat de onderneming een beroep had gedaan op het financieringsmechanisme voor leveranciers van Real Decreto-ley 8/2013, maar niet de op de betaalde hoofdsom verschuldigde vertragingsrente noch de vergoeding van invorderingskosten.

Als grond voor de weigering om deze twee bedragen te betalen wordt aangevoerd dat het beroep op het bovenvermelde financieringsmechanisme meebrengt dat afstand wordt gedaan van het recht op deze bedragen, overeenkomstig artikel 6 van Real Decreto-ley 8/2013.

(OMISSIS)

[Or. 9] (OMISSIS). (Herhaling van argumenten).

TEN ACHTSTE.- Op grond van het voorgaande twijfelt de rechter (OMISSIS), zoals hierboven vermeld, over de te geven beslissing in dit geding.

Het is inderdaad waar dat een beroep op het bijzondere financieringsmechanisme voor de betaling van leveranciers geschiedt op vrijwillige basis en niet verplicht is.

Ook is het waar dat iemand die volledige voldoening van zijn vorderingen wenst, ervoor kan kiezen om een rechtsvordering in te stellen.

Een van de overwegingen waarop de richtlijn is gebaseerd, is echter het feit dat betalingsachterstand een vorm van contractbreuk is die aantrekkelijk is voor

schuldenaren, onder meer doordat geen rente op achterstallige betalingen wordt berekend en door traag verlopende invorderingsprocedures. Daarom is een ingrijpende verandering nodig in de richting van een stipte betalingscultuur waarbij de uitsluiting van het recht om rente in rekening te brengen hoe dan ook onbillijk is.

Wanneer echter op grond van deze en andere overwegingen artikel 7, leden 2 en 3, van de richtlijn bepaalt dat een praktijk die de betaling van vertragingsrente en vergoeding van invorderingskosten uitsluit als kennelijk onbillijk beschouwd wordt respectievelijk vermoed worden kennelijk onbillijk te zijn, moeten deze verklaringen dan aldus worden uitgelegd dat de invordering van de hoofdsom in geen geval afhankelijk mag worden gesteld van doen van het afstand van het recht op vertragingsrente en vergoeding van invorderingskosten? Staat het gemeenschapsrecht geen nationale beslissingen toe die het recht op die bedragen uitsluiten na afloop van de termijn voor de betaling van de hoofdsom, vooral als het gaat om overeenkomsten met overheidsinstanties zoals die waar partijen bij betrokken zijn?

Gegeven de korte tijdspanne die is verstreken vanaf het moment waarop het bijzondere financieringsmechanisme voor de betaling van leveranciers in werking is getreden, is deze onzekerheid nog niet weggenomen door de Spaanse rechtspraak, en voor zover bekend, ook niet door die van het Hof. De twijfel komt voort uit de ongekende situatie waarin het handelen van verweerder de algemene en vaste regel is, en de gerechtelijke instanties dit aanvaarden niettegenstaande het bepaalde in de hierboven aangehaalde richtlijn, de nationale wetgeving tot omzetting van de richtlijn en de toepasselijkheid daarvan op overeenkomsten die voor de datum van omzetting zijn gesloten.

Hieraan dient te worden toegevoegd dat tegen de in het geding te geven beslissing geen beroep openstaat en dat voor de beslissing een Europese rechtsregel moet worden toegepast. Over de strekking van deze regel bestaat twijfel die niet kan worden weggenomen door de rechter die uitspraak moet doen in het geding. De beslissing ter zake is noodzakelijk voor een uniforme toepassing van het Europese recht en de beslechting van het geschil. De juiste toepassing **[Or. 10]** van het Europese recht is niet zo evident dat er geen ruimte voor redelijke twijfel over de beslissing van de vragen kan bestaan.

Op grond van artikel 267 VWEU besluit de verwijzende rechter het Hof te verzoeken om een prejudiciële beslissing.

(OMISSIS)

(Herhaling van vragen) (OMISSIS)

(OMISSIS)

III.-DICTUM.-

Het voorgaande in aanmerking nemend wordt de behandeling van de zaak geschorst om het Hof te verzoeken om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

„Gelet op het bepaalde in de artikelen 4, lid 1, 6 en 7, leden 2 en 3, van richtlijn 2011/7/EU van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 2011 betreffende bestrijding van betalingsachterstand bij handelstransacties:

Dient artikel 7, lid 2, van de richtlijn aldus te worden uitgelegd dat een lidstaat de invordering van de hoofdsom niet afhankelijk mag stellen van de afstand van het recht op vertragingsrente?

Dient artikel 7, lid 3, van de richtlijn aldus te worden uitgelegd dat een lidstaat de invordering van de hoofdsom niet afhankelijk mag stellen van de afstand van de vergoeding van invorderingskosten?

[Or. 11] Indien deze twee vragen bevestigend worden beantwoord, mag de schuldenaar, wanneer het een openbare opdrachtgever betreft, een beroep doen op de wilsautonomie om zijn verplichting tot betaling van vertragingsrente en vergoeding van invorderingskosten te ontlopen?”

Deze beslissing heeft kracht van gewijsde en is niet vatbaar voor beroep.

(OMISSIS)